

Kedves Testvérem!

„És ha valaki azt mondja nektek; miért teszitek ezt? mondjátok: az Úrnak van szüksége reá. És azonnal elbocsátja azt ide.“ Márk 11, 3.

Sokszor csodálkoztam, Krisztus király bevonulása történetének ezen a részén. Természetes, hogy mint Király körül készen kell lenni mindennek, mégis csodálatos, milyen készséges ebben az Igében az adakozó lélek és a parancsot teljesítő lélek. Krisztus király akar lenni a népfőiskola közösségében is. Úgy itt Nagytarcsán, mint mind azok között, akik nagy testvéri közösséget alkotnak körülötte. Király akar lenni, hogy a népfőiskola hallgatói a magyar hazának hivatás teljesítő parasztjai legyenek. És Király akar lenni, hogy minden evangélikus egyháztag egy lélekkel szolgálja Őt. Kérdés, kész-e a lélek a Király számára?

Evangélizáció.

Január első hetében Fábian Imre sárszentlőrinci esperes úr volt közöttünk, hogy mint Isten eszköze megszólaltassa az Ő igéjét. Ige hallgatással és az Ő vacsorájának vételével kezdtük meg az újesztendőt. Adná az Úr, hogy a lélek kész legyen engedelmeskedni minden parancsának.

Szeretetsomagok.

Az elmúlt hónapban sem fogytak ki a szeretetsomagok, melyben élelmiszert küldtek a fiúknak. Pesti Józseféktől, Gyalog Jánoséktól Sárszentlőrincről, Pusztai Józseféktől Csorvásról, Egyházaskozárról pedig a Nőegylet és az imaközösség tagjai. Ezek a szeretetsomagok nagyban segítik az intézetnek az élelmezését. Hálásak vagyunk Istennek, hogy ad adakozó szíveket. Engedje meg az Úr, hogy a lélek kész legyen mindig az Ő számára.

Adakozás és élet az intézetben.

A múlt hónap adakozás összege meghaladta a 350 pengőt. Hálásak vagyunk Istennek, hogy minden napra megadja nekünk a napi kenyeret. Nagy szükségben vagyunk. A kemény tél igen megpróbálja anyagi erőnket. Karácsonyra elfogyott a tüzelő. Voltak olyan napok, amikor bizony nem tudtuk, hogy hogyan is lesz velünk. Isten azonban segített mindég. A szén hiány is megszűnt. Mégis takarékoskodni kell, és ezért egy hónapra lezártuk a nagy termünket, mely a legnagyobb mértékben fogyasztotta a tüzelőt. Megpróbált Isten bennünket betegséggel is. Mint a múlt esztendőben úgy az idén is majd minden fiú megbetegedett influenzában. Eddig még komolyabb megbetegedés nem fordult elő. A megbetegedések szükségessé tették,

az állandó orvosi felügyeletet, melyet a buzgó körorvosunk lát el. Betegszobánkban a lelkészlakás egyik szobáját rendeztük be. Ahol a beteget feleségem látja el.

Január hó 1-vel a püspök úr új segédlelkészt küldött ki a népfőiskolára Csepregi Béla személyében, aki az elmúlt esztendőt Finnországban töltötte éppen a népfőiskola tanulmányozásáért. Isten álddja meg az ő munkáját közöttünk. Ebben a hónapban látogatást tettünk, a csepeli gyülekezetben és részt vettünk mindnyájan a január 25—30-ig a KIE által rendezett télitáboron Budapesten. A két utolsó napot azonban idekint töltöttük. A látogatások alkalmával vallásos eszt rendeztünk, melyen a fiúk maguk által írott színdarabot adtak elő. Ebből a színdarabból közlök egy párbeszédet.

Jelenet a népfőiskola életéből.

Mihály: Jónapot kívánok. (Jani Kálmán kezét fognak.)

Kálmán: Isten hozott, mi járatban vagy?

Mihály: Tudjátok fiúk, már sokat hallottam a népfőiskoláról, meg leventében titeket is megismertelek, hát szeretném tudni, hogy mi is az a népfőiskola. Mit is lehet itt tanulni. Mert édesanyám nagyon szeretné, ha eljönnék jövőre ide.

Jani: Aztán szeretnél te eljönni?

Mihály: Szeretnék is meg nem is. Tudjátok a kollégáim megtudták, hogy ide el akarok jönni, és elkezdtek már gúnyolni, hogy megakarasz szentesülni? És én semmitől úgy nem félek, mint a csúfolódástól.

Kálmán: Hát te azt hiszed, hogy minket nem csúfolnak? Mikor én otthon voltam a karácsonyi szünetben, a kollégáim hívtak multságba, de nem mentem velük, azért csúfoltak engem is. Azt mondták, mit akarsz te se lány se bor, se tánc, mit ér akkor a fiatalságod? Erre a gúnyolódásra nem szóltam semmit, csak azt válaszoltam; ha ti jól érzitek magatokat ott, menjetek. Nem állok elétek. Egy negyedóra mulva két barátom jön ám vissza, hogy ők nem mennek el nélkülem.

Mihály: Hát hogyan ti olyan messziről jötetek ide Vas megyéből, az Alföldről, meg a Felvidékről? Hát féletek ilyen nincs?

Jani: Magyarországon ilyenirányú népfőiskola csak itt van, ez az első.

Mihály: De hát miből építették ezt fel? Honnan vették rá a pénzt? És most is miből tartja fenn magát ez az intézet?

Jani: Hát már az épülésre is csodálatos módon gyűlt össze a pénz. Ez a népfőiskola Finnországból kapta az eszmét, innen kapta a kiinduláshoz szükséges első összeget. Azután ki-

hívták ennek az intézetnek az igazgatóját és gyűjtést indítottak kint, aminek eredményeként áll az egyik ház. Nálunk körlevelekkel gyűjtöttek és gyűjtenek még ma is. Az összegyűlt pénzből tartjuk fenn az intézetet. A harmadik házat a Stühmer-család adományából építettük.

Mihály: De miért építették ezt ilyen kicsi házakba, hiszen ez csak olyan, mint egy parasztház. Iskolának olyan szép emeletes épület való.

Kálmán: Azt tudod, hogy itt csaknem kivétel nélkül mind parasztok vagyunk; és ha itt megszoknánk a nagy házat, kényelmet, gondolat, hogy nem lesz-e szűk az otthoni zsupptetejű kicsi ház? Nem szokjuk meg a kényelmet és nem nézzük le a mi kicsi házunkat, sőt meg tanuljuk szeretni!

Mihály: Aztán ha vége a tanfolyamnak, mi lesz belőletek? Kaptok valami bizonyítványt?

Jani: Mi lesz belőlünk? Az ami volt: parasztok leszünk, a szó szoros értelmében, és amit eddig csak erővel csináltunk, azt megpróbáljuk ésszel is csinálni.

Mihály: Nem ér az semmit. Ott van nálunk a felvégen Ondod Gyurka, ezüstkalászos tanfolyamot végzett a télen és mégsem termelt többet mint mi. Kukoricát is azok négyszer kapáltak, mi meg csak kétszer, mégis annyi lett nekünk is mint nekik.

Jani: De majd meglátod, hogy a jövő évi termésen meglátszik már. Nem lesz olyan gazos mint a tietek. — És ha mi parasztok leszünk nem kell nekünk bizonyítvány, mert mi magunk állítunk ki magunkról majd bizonyítványt az életünkkel.

Mihály: Hát akkor meg minek tanuljak? Parasztnak nem kell külön iskola, megtanulok én szántani, vetni az édesapámtól.

Kálmán: Mihály te is parasztyerek vagy, tudod, hogy az élet ami a parasztsággal jár nem csak szántást és vetést követel, hanem sokszor több tudást, mint akármelyik ipar vagy más foglalkozás. Azután megtanuljuk itt ezt a foglalkozásunkat szeretni, hogy legyünk öntudatos parasztok. Mi le akarjuk mosni azt a sok szennyet, ami a parasztnévhez olyan hosszú idő óta hozzátapadt. A népfőiskola rámutat arra, hogy minekünk parasztnak is vannak értékeink, éppen ezért nem nézzük le foglalkozásunkat. Rámutat arra is, hogy az a népviselet nem is olyan utolsó dolog és a mindenféle divatos aszfaltnótáknál szebbek a népdalok.

Mihály: De hát mégis nem kellene úgy elzárkózni a világtól. Azért még lehetne kocsmába menni és táncolni is, ha nem is olyan gyakran mint eddig!

Jani: Mi azért maradunk ezektől vissza, mert a mai magyar parasztfijúságnak nem hangzatos jelszavak után kell menni. És ma minden nemzet késhegyig menő harcot folytat egymással, hogy melyikük tud többet, akkor mi ne az

iskolába, hanem a kocsmába töltsük az időnket? Ha szórakozni akarnak elhívjuk őket egy egyesületbe, a keresztyén ifjúsági egyesületbe. Ha Te jövőre idejönél akkor megtanulnád, hogyan kell ilyen ifjúsági egyesületet vezetni és nem mennél a kocsmába. Nemesebb szórakozást találnál a táncnál.

Mihály: Hát nagyon gondolkodom én is. Édesanyám meg nagyon szeretné. Legelőször akkor tetszett meg, mikor a finnek részére gyűjtöttetek. Nekem is nagyon tetszett, hogy úgy segítetek a távol nagy bajban lévő rokonainkon. Szívesen beállnék közétek, csak a gúnyolódást tudnám elviselni.

Kálmán: Én nem tudom, mi szégyelni való van azon, ha valaki a jó és rossz közül a jót választja. De én is így voltam eleinte. A népfőiskola azonban megtanított ennek a könyvnek (felveszi a bibliát), a bibliának a forgatására. És ha ezt olvasom, találok minden szenvedésemre vigasztalást.

Jani: Látod Miska, igaz a van Kálmánnak. A népfőiskola megtanít a bibliának nemcsak a forgatására, hanem a megtartására is. Mit gondolsz, mekkora erő lenne abban, ha kérges kezű magyar parasztfjak le tudnának borulni az Isten előtt és tudnának hazájukért és egymásért imádkozni...

Egy másik fiú füzetéből.

Paraszti életem megkísértései.

Paraszti miveltem nem tagadom; noha sokszor szégyeltem. A paraszt elnevezésben azonnal hibát találtam, mert ez elé az elnevezés elé a tudatlanság jelzőjét is oda szokták tenni. Nagyon a kísértéseim ha arra gondolok, hogy a társadalom alsóbb rétegének tagja vagyok... Ez bántja a paraszti önértéket és bizony mikor azt látom, hogy hiába igyekezem dolgozni, legszívesebben mennék városra dolgozni, vagy gyári munkásnak... Egy nagy igazság van azonban, hogy a parasztságnak művelődni és tömörülni kell... A parasztfijúság nagyon fél a jövőjétől ha nem alakul ki egy új parasztságnak a képe...

Ezt a két szemelvényt tudom csak közölni egyelőre ebben a körlevélben. A hallgatók vágya ma az, hogy szolgáljanak Istennek, otthonnak, hazának. Finn testvéreink küzdelme csak még több elszánásra és munkára ösztönzik őket.

Hálásan köszönöm

hogy legutóbbi kérésünket meghallgatták olyan sokan támogatóink közül és felesleges csekklapjaikat visszaküldték. Hálásan köszönöm Kedves Testvéremnek adományát is. Isten áldja meg és adjon erőt, hogy az új magyar parasztfijúsá gért imádkozzon és áldozzon.

Kérve támogatását és imádságát, vagyok testvére az Úr Jézus Krisztusban igaz szeretettel és üdvözlettel:

Nagytarcsa, 1940. február 1.

Szenczy Gábor.